

Haanden. Alligevel kunde den Gamle ikke komme sig af sin Befippelse, men blev ved at fremhikke forvirrede Undskyldninger for sit „hverdagsagtige Udseende“.

„Aa, bryd Dem dog ikke om det! Ordsproget siger jo, at en Mand skal ligne sit Arbejde,“ sagde Emanuel — bestandig mere frimodig ved Synet af de andres Raadvildhed. „Jeg haaber, De befinder Dem vel, Anders Jørgen? Det er snart længe siden, jeg saa' Dem.“

„Tak . . . mange Tak . . . men det er jo saadan, at Kvæget maa jo passes, enten det er Søgn eller Hellig,“ vedblev den Gamle at undskylde sig. „Og vi har justement et Par Nybær-Kvier . . . og den ene har det saadan med et isnet Yver . . . og saa er det jo ikke saa godt at forsømme hende.“

„Naturligvis! Gør Dem ingen Bebrejdelser!“ afbrød Emanuel smilende. „Jeg kom blot tilfældigt her forbi og fik da Lyst til at se, hvorledes det stod til hos Dem. Jeg ser da, at Deres Datter . . . er det ikke Hansine, hun hedder?“

„Jo, Deres Velærværdighed.“

„Jeg ser da, at hun er kommen sig rigtig godt . . . Hun har da altsaa nu forhaabentlig helt overstaaet sin Sygdom.“